

זמני השבת
אופק: אלעד וב"ב

הדלקת הנרות: 17:34
מוצאי שבת: 18:40
רכיני תם: 19:15

מוסף ב-7500 עותקים בכל הארץ

חידושים לפר' "וירא" - גליון מס' 213

זמני השבת
אופק: ירושלים

הדלקת הנרות: 17:48
מוצאי שבת: 18:38
רכיני תם: 19:17

שנה ח' - עלון דו שבועי | העלון טעון גניזה | אין לקרוא בשעת התפילה! | טל' המערכת: 03-9094245

"ויקח אברהם את עצי העולה וישם על יצחק בנו ויקח בידו את האש ואת המאכלת וילכו שניהם יחדיו" (כב, ו).

מפרש רש"י: "וילכו שניהם יחדיו - אברהם שהיה יודע שהולך לשחוט את בנו, היה הולך ברצון ובשמחה כיצחק שלא היה מרגיש בדבר".

נדלג שני פסוקים, שם נאמר שוב: "ויאמר אברהם אלוקים יראה לו השה לעולה בני וילכו שניהם יחדיו", ושם מפרש רש"י: "ואף על פי שהבין יצחק שהוא הולך להישחט - וילכו שניהם יחדיו, בלב שווה".

לכאורה - **העיר הגאון רבי עזרא אלטשולר זצ"ל, בעל "תקנת עזרא"** - מילא בפעם הראשונה, כאשר יצחק לא ידע עדיין לאן הוא הולך ולאיו מטרם, ודאי שכוונת הכתוב באמרו "וילכו שניהם יחדיו" היא שכשם שיצחק הלך ברצון ובלי עצב. כך גם אברהם הלך ברצון ובשמחה, וכפירוש רש"י, אבל בפעם השניה, כאשר יצחק כבר ידע שהוא הולך להישחט - מנין לו לרש"י שכוונת "וילכו שניהם יחדיו" היא ששניהם הלכו בשמחה, ואולי הכוונה הפוכה בתכלית: ששניהם הלכו בייגון ובעצב?

זאת ועוד: מנין לנו בכלל שמשמעות "וילכו שניהם יחדיו" היא שמחשבותיהם היו זהות, שמה "יחדיו" מתייחס רק לעצם ההליכה ולא להרהורי ליבם?

והוא מבאי ישוב נפלא ושטעם בימי חורפנו, מלמדנו לו שהיה זה בשמו של הגאון רבי יצחק מוואלז'ין זצ"ל: הגמרא בכתובות (דף סב.) מספרת על יהודי וגוי שהלכו יחד בדרך, אולם הגוי לא הצליח להדביק את קצב הליכתו של היהודי, ובכדי שהיהודי יאט את קצב הליכתו, הזכיר לו הגוי את חורבן בית המקדש, נאנח היהודי אך לא האט את פסיעותיו, שאלו הגוי: וכי לא שגורה בפיכם האימרה "אנחה שוברת חצי גופו של אדם", ואיך יתכן שלמרות שהצטערנו ונאנחת - עדיין איננו מצליח ללכת במהירות כמון? השיב לו היהודי: אין הדברים אמורים אלא בשמועה חדשה, אבל השמועה על חורבן הבית אינה חדשה עבורנו, ומכיוון שאנו מורגלים בה - אין היא שוברת את חצי גופנו.

הרי למדנו מדברי הגמרא שני דברים: האחד - שאם שני אנשים הולכים יחד, ואחד מהם מצטער והשני אינו מצטער, לא יוכל ההולך בצער ללכת במהירות כמון זה שאינו מצטער, אלא יישאר מאחור מפני צערו, והשני - אם שנים הולכים יחד, ושניהם מצטעים, אך אחד מהם מצטער בצער ישן והשני בצער חדש, הרי זה שיש לו צער חדש לא יוכל ללכת מהר כמו חבריו שצערו הוא ישן, אלא בעל הצער החדש יישאר מאחור.

עתה נפלאים ומאירים דברי רש"י בשני הפסוקים: בפעם הראשונה, כשיצחק עדיין לא ידע לאן הוא הולך, ודאי הלך ברצון ובשמחה, ומכיוון שכך, הרי ממאמר הכתוב "וילכו שניהם יחדיו" מוכרח שגם אברהם הלך בשמחה, כי אילו היה בליבו של אברהם צער כלשהו, לא היה יכול ללכת עם יצחק "יחדיו", אלא ודאי שגם אברהם הלך ברצון ובשמחה. וגם בפעם השניה, לאחר שגם יצחק כבר ידע שהוא הולך להישחט, יש הוכחה מלשון הכתוב "וילכו שניהם יחדיו" - ששניהם הלכו בשמחה, כי אילו אחד הצטער ואחד לא, לא יכלו ללכת "יחדיו", וגם לומר ששניהם הצטערו לא נזכר, שהרי במקרה כזה ליצחק היה זה צער חדש, על דבר שנודע לו זה עתה, בעוד לאברהם היה זה צער ישן, שהרי הוא כבר ידע שהולך הוא לשחוט את בנו, ואם כן היה לו ליצחק להישאר מאחור.

מלשון הכתוב, שנקט גם עתה "וילכו שניהם יחדיו", יש ראייה ניצחת ששניהם הלכו בשווה, ברצון ובשמחה!

ורבי עזרא אלטשולר מסיים: "זהו כפתור ופרח!" (ממוצא שלל רב - ימים נוראים)

"והוא יושב פתח האהל כחום היום" (יה, א). **מפרש רש"י:** "והוא יושב פתח האהל - לראות אם יש עובר ושב וכניסים בביתו". מה פשר הלשון 'עובר ושב'?

ביאור נפלא בדרך דרוש, אמר כ"ק האדמו"ר רבי אהרון טייטלבוים מסאטמר שליט"א: זאת על פי מה שביאר הגאון בעל "ישמח משה", בעניינה של התשובה, שלכאורה עלינו להבין: איך יתכן פיוס ומחילה, הלא 'מלך שמחל על כבודו - אין כבודו מחול', ועל אחת כמה וכמה מלך מלכי המלכים הקב"ה? אמנם, הוא מברך בשר ודם אינו יכול למחול - משום שהמלכות אינה שלו, שהרי אינה מלכות עולם, והפוגם בכבוד המלך - פוגם בכבוד כל המלכים שהיו ושיהיו, ולכן אין ביד זה המשמש עתה כמלך, למחול. אבל הקב"ה, שמלכותו לעולם עד סוף כל הדורות, על כן יכול הוא למחול על כבודו. והנה, כתב רש"י שכאשר בא הקב"ה לבקר את אברהם אבינו, וביקש לעמוד מפני שאין זה כבוד לשבת לפני השכינה, אמר לו הקב"ה: 'שב ואני אעמוד', ואף שאין זה לכבודו - מחל הקב"ה על כבודו כדי שלא יצטרך אברהם לטרוח ולעמוד לכבודו. אך על אברהם לכאורה קשה: מדוע לא חשש לא מ'מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול? יתכן לומר, שאברהם אבינו, שהיה ראש הקב"ה, חידש כאן שלגבי הקב"ה לא נאמרה הלכה זו, אלא יכול הוא למחול, משום שמלכותו מלכות עולם.

ולאור זאת יתבאר להפליא דברי רש"י: "והוא יושב פתח האהל - לראות אם יש עובר ושב", דהיינו: אדם שעבר עבירה ורוצה לשוב בתשובה, כי על ידי ששאר לשבת ולא עמד מפני כבוד הקב"ה, נתחדשה הלכה זו שהקב"ה יכול למחול על כבודו, ועל ידי זה פתח אברהם פתח של תשובה לכל באי עולם! (ושלל לא יחסר)

"והוא עומד עליהם תחת העץ ויאכלו" (יה, ח). כאשר נפגש הצדיק עם חיים מקוסוב זצ"ל עם מחותנו הצדיק רבי ישראל מרוז'ין זצ"ל הכינו בני הבית סעודה גדולה לכבודם של שני שרפי קודש אלה. רבי ישראל נוהג היה שלא לאכול כמעט מאומה וגם כעת לא שינה ממנהגו אלא טעם מעט מזעיר ודחה את הצלחת מעליו.

מחותן יקר - שאל הרה"ק מקוסוב זצ"ל - מדוע אינכם סועדים את לבכם? לפני שידענו לעולם הזה - השיב רבי ישראל - התנינו מפורש תנאי עם הגוף שלא נרד לעולם הגשמי אלא אם כן יסכים הגוף שלא ליהנות מהאולם הזה ויסתפק רק בנחון לו להחזיק את עצמו.

כאשר שמע אתג הדברים הפסיק הרבי מקוסוב את אכילתו ודחה גם הוא את צלחתו מפניו. שאל אותו רבי ישראל: ואתה מחותן? מפני מה אינך אוכל? האם גם אתה התנית כך עם גופך?

אני לא התנית כל תנאי - השיב רבי חיים בחיך - אלא שלימוד גדול למדתי מהנהגת ליל שבת, כאשר שבים מבית הכנסת מלווים לו לאדם שני מלאכים, ובהגיעו הביתה מברך אותם האדם בברכת "שלום עליכם מלאכי השרת", ו-"בואכם לשלום מלאכי השלום". אולם - המשיך הרבי מקוסוב - עוד בטרם נפתח בסעודת השבת אנו אומרים: "צאתכם לשלום" מדוע איננו מזמינים אותם לסעודה? האם זו קבלת פנים ראויה? אלא - סיים הרבי מקוסוב - אנו אומרים כן מפני שאין זה נעים לשבת לסעודה יחד עם מלאכים שאינם אוכלים ושותים...

"וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחוט את בנו" (כב, ו). **הקשה הגאון רבי שמואל טייב זצ"ל, מאחרוני חכמי תוניס ומח"ס "שלמי תודה" על הש"ס,** דלכאורה - מספיק היה לומר 'ויקח אברהם את המאכלת, ומדוע הוסיפה התורה גם 'וישלח אברהם את ידו'?

ועוד צריך ביאור, בדברי המלאך שאמר 'אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה', שנראה ככפל לשון.

וביאר הגאון זצ"ל שביאור נפלא ומחודש: שיתכן כי אברהם היה אווזו בידו האחת את הסמינים בצוואר יצחק, ולכן התורה אמרה 'וישלח אברהם את ידו', ובידו השנית - 'ויקח את המאכלת לשחוט את בנו'. ולזה המלאך אמר 'אל תשלח ידך אל הנער', כלומר הרף ידך מאחוז בצוואר הנער, ובל תחשוב שכוונתי שתגמור את פעולת השחיטה אך בלי לאחוז בסמינים, אלא 'אל תעש לו מאומה' רע ושלחתו חפשי לנפשו...

(עפ"פי שחר - באדיבות הרב אשר עידן שליט"א)

"וישלח אברהם בבוקר" (כב, ו). **לשון מן השולחן ערוך** (ריש אורח חיים): "יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו". **סיפר רבי אשר ברגמן:** מעולם לא ראיתי את סבי, מן הרב אלעזר מנחם מן שך זצ"ל, ראש ישיבת פוניבז' (שביים ראשון ימלאו שנים-עשרה שנה לפטירתו. זע"א) - שוכב כשרגליו מכוסות בשמיכה, וטעמו ונימוקו עימו: כי בבוקר יהיה חם כשהרגלים מכוסות ויהיה לו קשה לקום. ויותר מזה, באחד מימות החורף, היה קר עד למאוד וראיתי שהוא רועד מקור, כיון שכך, משראתיו שכבר נרדם כיסתי לו את הרגלים תוך כדי שינה, אך הנוא מתוך השינה השליך מעל רגליו את השמיכה.

עוד סיפר נכדו, שתמיד היה דואג שלא תתמשך שנתו יתר על רצונו, עד שנמנע הרבה פעמים מלישן שמה לא יעור בזמן. פעם טען לפניו נכדו למה לא יסמוך על בני הבית שייעירוהו בשעה הרצויה, השיב מן זצ"ל "אם ידעת שעלול אתה ע"י השינה להפסיד מליון דולר, האם היית ישן?..." (תורתך שעשועי)

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

בדיקת עיניים מקצועית
ע"י אופטומטריסט
עם מכשור חדיש ומתקדם
חדש! הסדר לחברי מאוחדת
הסניף המחודש והמורחב באלעד:
רח' רשב"י 21 (מול נחלת יצחק)
טל: 054-2634-280

רשת משהיים
280

שרוליק קרויזר
המת מס'ח
המחירים הכי טובים בשוק
סניף ר' יהודה הנשיא 33, אלעד.
נייד 050-6379544

הפרשת תרומ' לכי דעת השור"ע
כולם מצטרפים לבית המעשר מה איתך?*
המכון למצוות התלויות בארץ
08-9214829
הצטרף-ך תהדר בית המעשר

הללויה
מגשימה הזדמנות לחלום!
אגם פאלאס אירועים
גיסן 11 פ"ת טל. 9316606

ר"ר שנה
התקליטן רפאל חכמן
פנ"ל: 052-2567240

המכון לסת"ם
עבודת הקודש
מכירת ס"ת, תפילין,
מוזות וכל צרכי הסת"ם.
פנ"ל: 054-8484945 רפאל ש.

AP HAIR DESIGNER
מעצב השיער - אסי פרץ
בתיאום מראש: 052-626 53 92

הצליח וכי הילד החולה הולך ומבריא. הדברים גרמו להתרגשות גדולה בקהל. עד היום אני זוכר איך הלב שלנו המריא. איזו תחושה נפלאה היתה לנו. הצלנו חיים. קשה לי לחשוב על מתנה גדולה מזו.

עשרים ושתיים שנה מאוחר יותר, לפני כשמונה שנים, ערכתי בר מצווה לבני בכורי, הייתה זו חגיגה גדולה. אבי שכבר היה די מבוגר, ישב במזרח, וכולנו העלינו זיכרונות מבר המצווה המיוחדת שנערכה לנו. לפתע נכנס לאולם רב מבוגר, שמיד זיהינו כידידו של אבי, ואיתו איש צעיר שנראה כנכדו. הוא ניגש לשולחן הכבוד, חיבק את אבי ולאחר מכן הוא נוטל את המיקרופון, משתיק את התזמורת ומבקש לספר סיפור.

שוב הוא מספר לנוכחים, שרק מעטים מהם ידעו, כל מה שקרה לפני עשרים שנה, כשאחי ואני ויתרנו על מסיבת בר מצווה מפוארת לטובת ילד חולה. הוא גם סיפר שנבחרנו לעושי המעשה הטוב של אותה שנה על ידי אותו ארגון. ואז הוא אמר: "בבר המצווה הבאתי לכם במתנה את התעודה על המעשה הטוב שעשיתם. בבר המצווה של בן החלטתי להביא את המעשה הטוב בעצמו. הנה הוא". וכאן הציג האיש הצעיר שעמד לצדו: "הנה התינוק שהצלמנו על ידי אותו ויתור. כבר זמן רב הוא מבקש להודות לכם על חלקכם בהצלחתו, והחלטתי שבר המצווה של בן יהיה הזמן הטוב ביותר לעשות זאת".

איני יכול לתאר מה קרה שם. אחי ואני בכינו כמו ילדים קטנים. גם אבי האריסטוקרט, המאופק, שמעולם לא ראתיו בוכה, רעד מבכי. צילומי הווידאו שראיתי לאחר המסיבה גילו לי שרבים מהנוכחים בכו אף הם. לא היה פשוט לראות את התינוק החולה, שרק היה בדמיון שלך, עומד מולך כאיש צעיר ונשוי - כך הסתבר לנו - ואב לשני ילדים.

פתאום קלטנו מה עשינו, עד כמה צעד קטן של ילד שעוד לא קיבל עליו עול תורה ומצוות יכול להציל עולם ומלואו.

כתבתי שהסיפור הסתיים לפני שמונה שנים, אך בעצם לא יסתיים לעולם. אמנם פגשתי את האיש לפני שמונה שנים, אך המשפחה שהקים, שבינתיים כבר גדלה, והמשפחות שיקימו ילדיו, הופכים את הסיפור שלנו לסיפור ללא סוף, כמו המעשה הטוב שיימשך עד סוף כל הדורות.

(אנשים מספרים על עצמם - באישור המחבר)

ללא היסוס. ניגשנו לאבא ואמרנו לו שאנו מוותרים על חגיגת בר המצווה שלנו ורוצים שיתרום את הכסף לילד החולה.

הרב כבר התקרב למונית שתיקה אותו משם, ואז אבי קרא לו והודיע כי אינו צריך לנסוע לשום מקום. הוא ירשום לו המחאה על סך 10,000 דולר, והניתוח יוכל להתבצע. הרב התרגש מאד. חזרנו למשרד בקומה השבעים ומשהו וישבנו שם שעה ארוכה, שבסימומה רשם אבי המחאה והעביר אותה לידי הרב.

חזרנו הביתה. לא התחרטנו לרגע על ההחלטה. סיפרנו לחברינו שנחגוג את בר המצווה בבית וכמובן בבית הכנסת עם קידוש רגיל. בתחילה הם הסתכלו עלינו קצת עקום, אך כשהסברנו שתרמנו את הכסף לילד חולה בארצות הברית, איש לא ביקר אותנו על כך. להפך, ראינו מבטי הערכה רבים.

בר המצווה הגיע, הכנו את המסיבה בחצר הבית שלנו, ערכנו שולחנות, הזמנו משפחה וחברים, קרובים ומכרים. את האוכל בישלנו בבית. הייתה זו סעודת בר מצווה שמחה מאד, גם אם לא מפוארת.

באמצע בר המצווה מגיע אורח שכלל לא הזמננו, חברו של אבי, הרב מניו-יורק. הוא הגיע עם מתנה דקה וארוכה, ולאחר קבלת הפנים שעשינו לו מבלי שאיש סביב מבין מי הוא, הוא ניגש אל שולחן הכבוד וביקש לדבר. הוא הציג את עצמו ולאחר מכן סיפר לנוכחים מדוע בר המצווה הזו מתנהלת בבית ולא באולם כמקובל. הוא תיאר בצורה מאד יפה ומחמיאה כיצד ראה אותו מסתודדים ואיך הדבר הגיע מצדנו, ללא רחץ מצד ההורים. לאחר מכן אמר שיש ארגון באמריקה העוסק במעשים טובים, ובכל שנה בוחר בספור שהוא בבחינתו "המעשה הטוב של השנה".

הרב סיפר שהוריו של הילד החליטו לכתוב את הסיפור על שני ילדים מישראל שהחליטו לוותר על מסיבת בר המצווה שלהם לטובת ילד חולה. לפני שבועיים נבחר המעשה שלנו למעשה הטוב ביותר של אותו ארגון. הוא קרע את המעטפה, הוציא תעודה גדולה ממוסגרת עם כיתוב באנגלית המכריז אחי ועליי כ"עושי המעשה הטוב של השנה".

אני מוכיח לומר שקיבלנו הרבה מתנות, אך זו, היתה המתנה הכי יקרה. בכלל, הספור הזה גרם לבר המצווה להיות מיוחדת ביותר מכל אלו שהיו באותה שנה באזור שלנו. אך המתנה הגדולה ביותר שקיבלנו היא בדברים שאמר הרב לאחר מכן, הוא בירש לכולם במהירות,

סיפורי החל לפני כשלושים שנה והסתיים לפני שמונה שנים, ובעצם לא יסתיים עד סוף כל הדורות, מיד תבינו מדוע.

אני חצי מזוג תאומים. גדלנו בבית די אמיד. אבי הוא איש מלומד ונשוא פנים ממוצא אנגלו-סאקסי, והוא חניך את ילדיו חינוך מלא תוכן וערכים. למרות מצבנו הכלכלי המדובר חיינו בצניעות יחסית לאזור שבו התגוררנו, הידוע כאזור מבוסס.

כחודשיים לפני בר המצווה שלנו נסענו לארצות הברית, ארץ הולדתו של אבי, באחד הימים ביקש אבי להיפגש עם רב שלימד אותו בימי בחרותו, משרדו היה ממוקם באימפייר סטייט בילדינג, אחד המגדלים הגבוהים בעולם באותם ימים, ולמעשה גם היום. הצטרפנו לפגישה, אך מיד כשהגענו לפגישה ראינו את הרב מתכונן ויצא משם. כשראה את אבי, התנצל ואמר כי לא יוכל לשבת איתו יותר מחמש דקות, מאחר שהוא חייב לטפל בעניין של פיקוח נפש. עוד לפני שאבי שאל אותו מה העניין, הוא התנדב לספר, אולי משום שהוא חש אי נעימות מכך שביטל פגישה לאחר שהאנשים הגיעו.

הוא סיפר על זוג עולים מברית המועצות, חוזרים בתשובה, שבמשך 10 שנים לא היו להם ילדים. לפני כשנה נולד להם בן ראשון, ולפני שבועיים, כך מספר הרב, התגלה אצל הילד גידול ממאיר. הרופאים בדקו ואמרו שאין לו סיכויים להיפא. כשהלכו ההורים השבורים להתיעץ באופן פרטי, נאמר להם כי ניתן להציל את בנם באמצעות טיפול חדשני ויקר, שעלותו 20,000 דולר.

הם החלו לבדוק מה אפשרויות שלהם והגיעו לעשרת אלפים דולר לכל היותר. כעת חסרים להם עשרת אלפים דולר להציל את הילד שלהם. "אני מוכרח לצאת ולהתדפק על דלתות כמה שאני, כי אם רוצים להציל אותו צריכים להתחיל בטיפוח מחר או מחרתיים לכל היותר".

הרב סיים את הסיפור, התנצל ויצא מהמשרד. יצאנו אתו. הסיפור מאוד נגע לליבנו. כמעלית אני שואל את אבי: "אולי תתרום את הכסף לניתוח של התינוק הזה?" אבי אומר: "בעוד חודשיים יהיה אירוע בר המצווה שלכם, ואז נצטרך להוציא עוד הרבה כסף... איני חושב שאוכל לשלם כעת סכום כזה". אמרתי לו: "ואם אוותר על חגיגת בר המצווה שלי ואחגוג בבית?" אבי הביט בי ושאל: "אתה מבין מה משמעות הדבר?" "אני מוותר על החגיגה, העיקר שהילד הזה ינצל". "אבל אתה צריך לשאול רשות גם את אחייך, ציין אבי, 'אינך יכול לוותר בשמו'. הגענו למטה, ניגשתי לאחי והסתודדתי איתו. הוא הסכים במהירות,

תורה תורה חגרי שק

יחד עם כל בית ישראל, המומים ומזועזעים בהסתלקותו לשמי מעלה של עמוד ההוראה, מרא דכולא תלמודא, האיר פני כל המזרח בעמלו וביגיעתו בתורה הקד', רבים השיב מעוון, לחם במלחמתה של תורה והגן על הדור בתורתו וקדושתו, החזיר עטרה ליושנה, פסקי הלכותיו מפארים את העלון, אהבתו וברכתו נסכה בנו עוז, הגאון האדיר, שר התורה מרן הראשון לציון

רבי עובדיה יוסף זצוקלה"ה. אוי, מי יורה דעה ומי יבין שמועה.

כשאנו לומדים עוד תוספות, מעמיקים בסוגיית 'עד אחד נאמן באיסורים', ומבררים בירור בדין 'בישול בכלי שני', כשכן תורה הוגה בתלמודו בנסיעה באוטובוס, עלינו לדעת שאנו מקיימים את צוואתו האמיתית. זה מה שהוא עשה, וזה מה שהוא רצה שנעשה.

בתקופה זו, שלילות השבת מתארכים, ויש יותר זמן להשקיע בלימוד התורה, חובה עלינו לנצל זמן זה. נותרת קצת על הגשמיות, על שינת החורף לטובת חברותא או שיעור בליל שבת. מהדיבורי סרק שידיברו השבוע בעיקר בעניין הבחירות, לא ייצא כלום, דבר שלפעמים גובל גם באיסורי תורה. גם לא מהנייעס והיעיתונים. חבל על כל רגע שלא יחזור.

נשמתי של מרן זצוק"ל נהנית מזיו השכינה, 'עין לא ראתה אלוקים זולתך', אך הוא כבר לא יכול ללמוד, אפילו לא פסוק אחד. ודאי שהוא מוכן לשלם כל הון תועפות שבעולם בשביל לרדת לעולם הזה, ולשוב לכמה דקות לספרייתו האהובה, לצלול בים התורה ולכתוב עוד פסק הלכה. אנו יכולים עוד לעשות את זה, מדוע שלא נעשה?

עדיין קשה לעכל את הבשורה המרה, קשה להאמין שספר התורה הזה כבר איננו איתנו. אך חובה עלינו לנסות להתחזק לפחות במשהו.

עלינו לדעת, שכל הגדלות האדירה שלו לא הגיעה ביום אחד. אדם שעובד ולוחם מלחמה תמידית, לומד תורה בהתמדה, זוכה להאיר את כל העולם ושקרום למליון איש ילווהו למנוחת עולמים.

מה זה אומר לנו? האם נדרש מאיתנו להעפיל לדרגות להק איתנו מסוגלים להגיע?

ודאי שלא, אך מה שאנו כי יכולים לעשות ולהתעלות - אנו מוכרחים לעשות. אי אפשר לראות את ההשתוקקות שהיתה לו לכל רגע של תורה - ולא להתחזק. איך שניצל כל רגע ללימוד התורה, למרות שכל התורה היתה מנוחת במוחו. תמיד דרש ועודד את בני התורה שיתמידו בלימודם ויצילו את הזמן ולא יבזבזו אותו לריק, אפילו לא רגע קטן. כמה התחנן לבני התורה ואמר: הדור צריך אתכם, שתהיו רבנים וראשי ישיבות, ידינים ומורי הוראות בישראל. אם אנו לא נעשה את זה, מי כן יעשה?

מרן זצ"ל גילה חיבה רבה לכל אדם ועל אף עיסוקו בדברים שבזמנו של עולם מצא זמן לקבל את עורך העלון ולענין בעלון שהוגש לעיונו ולהאיר ולעודד.

ידוע מה שכתב ה"ערוך דבשי", שבפטירתו של הצדיק כל מעלותיו נשארות בעוה"ז ואפשר לזכות בהם. אשרי מי שייחך

בדרכיו וינצל כל רגע ללימוד התורה הקד', ויזכה לעלות מעלה מעלה במעלות התורה והימאה.

רק כך, ע"י ההתמדה והשקידה, העמל וניצול הזמן, נזכה לראות עוד כמה כאלה שנוכל להנות מתורתם, ולהכתיר אותם בתארים השמורים לגדולי התורה, אכ"ה.

לעילוי נשמת הרב עובדיה יוסף בן יעקב וגורגיה זצוק"ל, מוסאב בן יחיא ואהרון בן יחיא אהפל ז"ל, אמנו בן עליזה ז"ל, מאיר אהרון ז"ל בן עישה ה"ו, פרבין נמכי בת עוסינג'אן ע"ה, יעל בת רבקה ע"ה.	לדפואת שושנה פורן בת טאוס תחי', סעידה בת סאלם תחי', שרה בת לאה תחי', שושנה בת אליס עישה תחי'.	העלון מוקדש - להצלחת ברונ"ג שלום אפל ורפי בן טינו מגנדי הי"ו וכל משפ', אילה בת פורן שושנה וכל משפ', פנחס ואיתמר (נתימל) בני אביגיל הי"ו, משפחת מירון הי"ו, ישי מעין ונסים בני אילה הי"ו.

גרפיקה: אהרון 052-7657995 הדפסות: שכפוליות 052-909495